

въ градъ. Талигата гърмѣше по пѣтя. Минаваха широки ливади и нивя, момичето гледаше съ широко отворени очи напредъ. Ето, въ слънчева далечина се виждаха покривитѣ на високитѣ градски кжщи, блестѣше кубето на градската черква, кръстътъ сияеше на слънцето като чудна надежда, като ржка, която вика момичето, вика го къмъ новъ животъ, къмъ други, хубави дни.

*

Колко хора се движатъ по улицитѣ на града, колко хубави вѣнци сж увиснали по прозорцитѣ и вратитѣ на прогимназията; и знамена се развѣватъ, говорятъ хората, викатъ радостни момичета, свири музика въ градината. Въ града тоя день имаше съборъ. Селски момчета и момичета се люлѣха по малкитѣ кончета на голѣмата въртележка; по бирариитѣ свирѣха музики, а въ градината бѣше направена сцена, укичена съ вѣнци и знамена. На тая сцена ученицитѣ даваха забава на открито. Тоя день тѣ ще получаватъ свидетелствата си. Срещу градината, предъ една пивница, седнаха циганитѣ да свирятъ. Ана стоеше при тѣхъ. Какъ хубаво ще пѣе тя днесъ!

Но въ тая минута очитѣ ѝ се спрѣха на окичената сцена. Малки момичета излизаха тамъ въ бѣли роклички, въ бѣли обувки, съ вѣнчета на глава. Хората шумѣха, гледаха децата си съ зарадвани лица. Засвири ученическиятъ оркестъръ. Учителътъ застана отпредъ, съ тънка малка пръчица въ издигната ржка. Градината утихна. Момичетата почнаха да играятъ балетъ. Ржцетѣ имъ се размахваха, вдигнаха се нагоре, извиваха се, играеха като лжчи въ нацѣвтѣли дървета.

Тогава циганинтъ улови цигулката, Ана пое дълго и запѣ. Сладкитѣ звуци на цигулката се гонѣха въ нейния звученъ, хубавъ гласъ.

Тамъ на сцената свирѣха ученицитѣ, момичетата играеха заруменѣли, а тука хората почнаха да се събиратъ около циганитѣ. Колко много очи гледаха съ учудване и радостъ въ Ана, колко кротки станаха ли-